

Mi, a kitöröltek¹

1.

Penovác Sára fordítása

Amikor felveszed a kagylót, többé nem fontos, a hívás neked szól-t-e.

A vonal megszakadt. A kezemben tartottam a mobiltelefont, néztem, mintha először látnám, semmit sem értettem. Csak az a mondat jutott eszembe, amelyet egy regényben olvastam még a mobiltelefonok előtti időből.

A mobilt a bárpultra tettem, s Van Linden² folytatta a történetet. Látom magam, ahogy bólogatok hozzá, de többé egy szót sem értek abból, amit mond.

A hang a telefonban mindössze egy szót mondott – korcsolyapálya.

Lehet, hogy tévedés volt. Lehet, hogy vicc. Vagy valaki nagyon jól ismer engem.

Soha előtte nem hallottam ezt a hangot.

A külvilág a hívás előtti időben ragadt. Semmi nem szakadt félbe, a dolgok rutinszerűen folytak tovább.

A pultoslány valami koktélt kevert. Kreol. Fekete bokorszerű haja van, és fehér inget visel, olyant, amilyent a *Delfin* étterem minden dolgozója. A háta mögött lévő üvegpalcokon szokatlan alakú üvegekben színes italok sorakoznak. Inkább parfümökre hasonlítanak, mint alkoholra. Azonban az üveg alatt elhelyezett neon fénye mintha elnyelné az üvegektől a meleg színeket, és hideg holdfényvel helyettesítené őket. A pulton, rögtön a könnyökömnél, meggyújtatlan cigaretta van a hamutartó kivágásába ékelve. A hamutartó mellett Lennon-szemüveg. Ez a szemüveg Lennon³ helyett

¹ Részlet Slobodan Vladušić *Mi, izbrisani* (Laguna, Beograd, 2013) című regényéből. A regény 2014 januárjában szerepelt a NIN-díjra esélyes regények legszűkebb válogatásának jegyzékében.

² Van Linden, DLC 1.1.

³ John Lennon, DLC 1.2.

inkább Walter Benjaminra emlékeztet, akit akkoriban olvastam. Néhány évtizeddel Lennon előtt viselte.

Van Linden tovább darálta a történetet, mintha pénzt váltana fel a kávégéphez. Csak a kulcsszavak jutottak el az agyamig: Audi, sofőr, autópálya, rendőrség...

Lebegtek a történet felszínén, mint valami hajó maradványai, amelyek a holttestekkel együtt lassan elmerülnek.

A pincérnő egy pohár Ginger Martinit tesz a bárpultra.

Van Linden nem szakítja félbe a történetet.

Talán én rendeltem a koktélt a hívás előtt.

Míg Van Linden mesél, a bennünket elválasztó szemüveget és meggyújtatlan cigarettát nézem. Már régóta csak Van Linden és én vagyunk a *Delfinben*. A pincérnő még nem tette el a szemüveget és a cigarettát, mintha csak arra várna, hogy valaki visszajön. Mintha ez a valaki még mindig élne az emlékezetében, habár nem volt köztünk.

A pult mellett faliórák vannak. A mutatók innen alig látszanak, de az idő akkor is múlik, ha senki nem látja: Pekingben most éjfél után két óra van; Delhiben fél óra múlva éjfél. Van Linden Berlinjében, ahonnan két nappal ezelőtt megérkezett, húsz óra van. Londonban tizenkilenc; New Yorkban dél múlt hatvan perccel ezelőtt; Los Angelesben, ahová Van Linden holnap elutazik, délig még százhusz perc hiányzik.

Itt, Tokióban, éjjel három óra van.

Csak hogy mondjak valamit, megkérdezem Van Lindentől, hol játszódik a története. Azt válaszolja: *nowhere*. Ez volt az elnevezése azon városok közötti térnek, amelyeknek az ideje a *Delfinben* ketyeg.

Az étterembe most besétált egy lány, aki Katy Perrynek⁴ hívta magát, habár a valódi Katy Perryhez semmi köze se volt. A lány élő divatlap: két kontaktlencse, műszempilla, feltöltött ajkak, feltöltött mellek, bronzszínű bőr, miniszoknya, francia manikűr, két kar, ugyanannyi láb, három gyűrű, bokalánc.

Kopp, kopp, kopp. Csizmája hangja kopogásra emlékeztetett.

De semmit nem kellett kinyitni. Már minden nyitva volt.

Azt mondja nekem: „Valamit el kell mesélnem magának.” Ezt szerbül mondta, s minden így kezdődött, mert sem Van Linden, sem a pultoslány nem ismerte ezt a félig halott nyelvet. Katy rájuk se hederített.

Azt kérdezte, tudok-e egy másik helyet, ahol nincsenek emberek?

A biliárdterembe vezettem.

Van Linden angolul odakiáltott, hogy legyenek óvatos.

⁴ Katy Perry, DLC 1.3.

Egyedül a biliárdasztal feletti lámpa világított a szobában. A golyók szétlökdösve. Mintha félbemaradt volna a parti. Egyedül a fehér golyó hiányzott, amellyel a játékot indítják.

„Miről van szó?”, kérdeztem Katyt.

Magam sem tudom, miért, egy üres frizsiderre hasonlított. Egy ideig hallgatott, aztán felengedett. Ekkor előtörtek belőle a szavak.

És Katy úgy fecsegett, mintha felsorolná, kit látott vagy mit vett: egy Los Angeles-i *party*ról beszélt, ahol több mint kétszáz ember volt, köztük sok ismert, büszkeség töltötte el, hogy őt is meghívták, jól érezte magát, nem ivott sokat, odalépett hozzá egy jóképű fickó, azt gondolta, le akar feküdni vele, minden férfi ezt akarja, de rosszul gondolta, a fiú ezt mondta: *azért jöttem, hogy elmondjam neked, meg fogom ölni a pasid*, elmosolyodott, szép mosolya volt, ördögien jóképű volt ez a pasi és a mosolya, majd sarkon fordult, és elment.

A lány ekkor elhallgatott.

Én is hallgattam. Mindez egy Bret Easton Ellis⁵-regény jelenetére emlékeztetett, ahol a főnevek brandek, az emberek meg igék. Néztem a hideg, kék szemeit és a kék kontaktlencséit, néztem száraz, sovány arcát, amelyet mintha soha nem nedvesítettek volna könnyek.

Ekkor a fickó neve után kérdezősködtem, habár tudtam, hogy senki sem annyira hülye, hogy gyilkossággal fenyegetőzés után bemutatkozik. Katy azt válaszolta, ő is megkérdezte a fickó nevét. S megmondta neki, hogy hívják.

„Hát hogy hívták?”

„Angelo Freund” – válaszolta.

Angelo Freund, gondoltam.

Feltettem neki még néhány kérdést Freundről, de nem tudott többet mondani.

A végén egy névjegyet nyújtott át. Azt mondta, most minden az én kezemben van. A boldogsága és a jövője. Mert a barátja a mindene.

Azután kiment.

Egy ideig még a biliárdasztalt néztem, mert nem szerettem volna, hogy együtt menjünk ki a *Delfin*ből. Azt gondoltam: ha a fehér golyó az asztalon lenne, a szétlökdösött golyók rendszerré változnának. Egy ügyes biliárdozó az összes golyót a lyukakba rakná. Igen, erre szolgál ez a fehér holdgolyó.

Ekkor eszembe jutott a telefonhívás. A szám, amiről hívtak, ismeretlen volt. Ahogy a hang is. Mintha jött volna valaki, szétrobbantotta a golyó-

háromszöget, majd elment. De aki egyszer elmegy, vissza is kell térjen. Legalább szellemként.

Többé nem volt semmi keresnivalóm a *Delfin*ben.

A város neonszínek katalógusaként festett: kobaltkék, akvamarinkék, skarlátvörös, amarántvörös, bivalybórszín, barackszín, sütőtöksárga, lazacrózsaszín, búzaszín... S amíg sétálok a járdán, amelyen keverednek a színes tócsák, egy kellemes üvegépülettel találok szembe magam, melynek a páros emeletei a kék árnyalataiban pompáznak, a páratlanok pedig a sárga árnyalataiban. Rögtön utána egy üvegépítmény tűnik fel, mely visszafogott óarany színben világít, mint a dzsinn lámpása.

Színek, színek, színek.

Ezek a szokatlan alakú épületek mind-mind felnagyított parfümös-üvegcsékre hasonlítottak.

The streets will be crowded, the neon lights will be overwhelming, and you never know what you might discover on your own. Ezt nem én mondom, hanem Beth Reiber⁶ a Frommer's Tokió-kalauzában, amit egyszer olvastam, míg arról ábrándoztam, hogy idejövök.

Az emberek, akik szembejönnek, mindig magasak, szépek, fiatalok és mosolygósak. A legkevésbé sem aggasztja őket, hogy egy pillanattal később eltűnnek a hátam mögött, örökre.

Szerelem, gondoltam, Katy Perryre és a barátjára emlékezve. Ha hinni lehet az itteni írónak, Murakami Harukinak⁷, valahol egy szerény étteremben még mindig lehetséges, hogy egy átlagos, szürke srác megismer egy átlagos, szürke csajt. Ezt azután az emberek *igaz szerelemnek* hívják. A szex utána jön – a történeten kívül. Amikor azonban a szex a fedőlapon belül jelenik meg, azt az *igaz szerelem keresésének* nevezik. Amikor ez a fedőlapon nem egy könyv fedőlapja, hanem egy útikalauzé, akkor ezt többé már nem az *igaz szerelem keresésének* hívják, hanem *gazdag turisztikai kínálattá* válik. Vagy: *whether it's jazz, reggae, gay bars, sex shows, dance clubs, mania or madness, you're searching for, Tokyo has them all.* (Beth Reiber, ismét.)

Egyedül rokkantak nincsenek Tokió utcáin. Senki nem is szereti, és senki nem is keresi őket itt. Ez visszavisz Lisszabonba, Európa végére, ahol láttam egy vak fiút ünneplőbe öltözve, amint bizonytalanul lépked az utcán a bot segítségével. Az apja idegesen, de szeretettel ugrál körülötte. Valószínűleg ez volt az első alkalom, hogy a vak fia bottal kiment az utcára.

Miért nem tudom elfelejteni?

S akkor megálltam.

Ezek közül semmi sem létezik az úgynevezett *valóságban*.

⁶ Beth Reiber amerikai író, útirajzíró, reklámagítató.

⁷ Murakami Haruki, DLC 3.1.

Csak a program létezik, melyet *Metropolis*nak hívnak. Lehet, hogy Fritz Lang híres filmjéről kapta a nevét, aki akkor kapott inspirációt a filmhez, amikor először látta meg a hajóról New York fényeit.

Mégis *Metropolis*ok lakosságának – vagyis a *netizen*eknek, ahogy még nevezik őket – 99 százaléka soha nem hallott erről a filmről. Szétszóródnak a virtuális térben, mint a konfetti ünnepség után. A szél jobbra-balra viszi őket, mint az eldobott nejlonzacskókat.

Tokió, ahol most vagyok, csak egy pont a megalopolis-hálózatban, amely a *Metropolis*ban a világot alkotja. Én pedig csak egy ilyen kis nejlonzacskó vagyok.

Minden, ami körülöttem volt, egyszerre teljesen értelmetlenné vált.

Egy dolog nem volt értelmetlen: Angelo Freund. Ha ennek a fiúnak valamilyen más neve lenne, talán ez az egész egy cseppet sem ijesztene meg. Azonban ezt a nevet már láttam egyszer. De nem itt, a *Metropolis*ban.

Mellettem emberek mentek el. Azon töprengtem: hogyan gondolja *ezt* megtenni? A *Metropolis*ban nem létezik a KILL utasítás. A *Metropolis*ban nem lehet senkit sem megölni. Az egyetlen, ami lehetséges a *Metropolis*ban, hogy valakit elhasználnak.

Azután láttam, hogy egy lány jön felém, aki Lisbeth Salanderre⁸, a *Millennium*⁹ trilógia hősnőjére hasonlított.

Mielőtt elment volna mellettem, kijelentkeztem a programból.

Log off.

2.

Egy félhomályos internetkávézóban ventilátorok zúgnak a számítógépek gyomrában. A monitorokról és a pult feletti hideg neonról visszapattan a fény, a falakon processzorok és videokártyák reklámplakátjai sejlének. A kávézó szemközti oldalán a *Fehér angyal* reprodukciója dereng. Hét nappal ezelőtt akasztották fel ide, hogy elfedje a falon átütő nedvességet.

Egy vézna, cherokee-frizurás és orrpiercinges lány ül mellettem a számítógépnél. A fülhallgató satuként szorítja a fülét. A feje mozdulatlan. A teste azonban remeg és meggömbül, a billentyűzetet lázasan verő ujjait követve. Egyszeriben minden megnyugszik, s a lány keze elernyed a billentyűzeten. Meghalt, vagy a következő szintre lépett.

Mellette hamutartó beékelt cigarettával. A vége már hamuvá vált, de még mindig őrzi eredeti alakját. A hamutartó széléhez majdnem hozzáér

⁸ Lisbeth Salander, DLC 3.2.

⁹ *Millennium*, svéd trilógia, megjelenése óta a svéd kiadóipar legjövődélmezőbb terméke.

az olajzöld zippo¹⁰ öngyújtó. Egy kibontott dobozos Coca-Cola¹¹ is itt van. Minden, mint egy filmben.

Egyedül a Lisbeth Salanderre emlékeztető lány ül továbbra is teljesen mereven.

Úgy néz ki, mégis halott.

Magam sem tudom, miért, Franz Bieberkopf¹² pitiáner bűnöző jutott ekkor eszembe, aki a *Berlin Alexanderplatz*¹³ végén ilyen mereven várja a halált. Lassú zene kíséretében lép oda hozzá, amelyet egyedül csak ő hall. Négy évvel később a náci megszerették a hatalmat. Alfred Döblinnek¹⁴, e regény írójának, Theodor Adornónak¹⁵, Walter Benjaminsnak és a többieknek menekülniük kellett. Mások maradtak, tovább ültek mereven.

Miért jut mindez eszembe?

Amikor kimentem a kávézóból, kint már sötét volt, s megint esett. Az utak, amelyeket a lapátok és a lépések reggel kiástak és letapostak a hótörzsek között, mostanra szinte teljesen eltűntek. Autó sem volt a kis parkolóban a körforgalom közepén. Csak egy utcai lámpa állt itt, amely sütőtök színű fényét szórta.

Ghokra gondoltam, a *Halloween-őrült*¹⁶ barátomra. Ezen a napon a holtak világa érintkezik az élőkével.

Az órára néztem. Még mindig korán van Ghost számára. Néhány órával ezelőtt azt mondta nekem, itt kellene találnia egy prostituáltat a legalacsonyabb fizetési osztályból. Egyet azok közül, akik esténként a gimnázium épülete előtt rendelnek.

Gaudeamus igitur nappal. Éjjel: *akarsz szexelni?*

A gimnáziumra zöld festékszóróval valaki ezt írta: FÜGGETLEN SZERB ÁLLAM. A rövidítést, FSZÁ, sárgával.

Nem tudtam, miért keressük ma este azt a prostituáltat.

Hívtam Ghostot. El szerettem volna mondani neki, hogy még egyetlen női vállalkozó sem foglalta el a harci helyét, hogy megküzdjön a napi be-

¹⁰ Zippo DLC 3.3.

¹¹ A Coca-Colát hidegen a legjobb inni, már ha egyáltalán szereted. Ha nem szereted, *hater* vagy, a *hater*ek pedig nem érdemlik meg, hogy éljenek, mert nem fogyasztanak eleget.

¹² Franz Bieberkopf, regényhős

¹³ *Berlin Alexanderplatz*, a regény

¹⁴ Alfred Döblin 1945-ben francia kultúrattaséként tért vissza Németországba. Hoszszú és súlyos betegség után 1967-ben halt meg Párizsban.

¹⁵ Theodor Adorno, a *hater* és a *hating* atyja; az egyetemista lányok a hatvanas években, tiltakozásként, csupasz keblüket mutogatták neki, és virággal hintették be. Svájcban halt meg, ahol a háború alatt is tartózkodott.

¹⁶ *Halloween*, a sütőtöktermesztők ünnepe.

tevéért [illetve egy darab férfihúsért, melynek megmunkálása 10€]. Ghost azonban ki volt kapcsolva. Valószínűleg azon a regényen dolgozott, amelyet a texasi *The Writers for Hire, Inc.* ügynökség rendelt meg tőle. Ghost *ghost writer*ként dolgozott nekik. Mint szellemíró. Becenevét is így kapta.

A regény, amelyen jelenleg dolgozott, két jamaicai női bevándorló összefonódó életrajzának tűnt, akik Amerikában próbálják megtalálni az egyensúlyt a saját kultúrájuktól való megszabadulás és örökségük valódi szépsége között [vagy, mint a kapott utasításban írja: *balance between liberation from their culture and the true beauty of their heritage*]. Leendő regénye számokban kifejezve így fest: terjedelem: 300 oldal; az átadás határideje: 3 hónap; tiszteletdíj: 6000 \$.

Kérdeztem Ghostot, nehéz-e két lesbikusról regényt írnia, akik egy olyan országból származnak, ahol sosem járt, s akik egy olyan országba mentek el, ahol ő szintén soha nem járt. Ghost azt mondta, kapott *utasítást*, és ez elég.

Ebben az utasításban pontosan leírják, minek kell benne lennie a kéziratban, s mi nem kell, hogy benne legyen.

„És a stílus?”, kérdeztem tőle.

Azt mondta, a mondatoknak nem kell hosszúaknak lenniük. Hanem rövideknek. Csak a lényegileg fontos dolgok szerepeljenek bennük. Ami a lényegi.

Ezt nevezik a filozófiában fenomenológiai redukciónak.¹⁷ De ezt a regényben nem szabad leírni. Túlságosan elitistának hat.

Én is tudtam, mit jelent a fenomenológiai redukció. Ezért is hagytam abba az írást: a szavakkal és mondatokkal még a lényegileg fontos dolgokhoz se juthattam el.

Helyi kurvák még nem voltak. Ők is csak azt nyújtják a férfiaknak, ami lényegileg fontos.

Itt ért tetten a szomszédasszony.

Negyven és ötven közötti volt, s a fiáról gondoskodott, aki az általános iskola valamelyik felső osztályába járt. Minden húsz évvel fiatalabb volt rajta, kivéve a teste. A szebb napokon gyakran láttam őt, ahogy az épületünk aljában lévő bolt eladónőjével beszélget. Azt mondta, ki tudja, miért jó ez, néha helyet kell változtatni és feltölteni az elemet, az ember annyira fiatal, amennyire fiatalnak érzi magát. Két alkalommal is meghívott kávéra

¹⁷ A fenomenológiai redukció megkönnyíti a nyomorúságos életet: mindent, amit nem érthetsz meg, nem foghatsz fel, nem érezhetsz, nem csinálhatsz meg, egyszerűen elhajítod; a lényeggel foglalkozol: eszel, baszol, alszol, marhulsz.

a garzonjába, míg a fia iskolában volt. Nem fogadtam el a meghívást. Néhanyszor összefutottunk a folyosón, s akkor feltartóztatott azért, hogy az időjárást kommentálja. Hallgattam.

Ezen az estén, amikor a hó megállás nélkül esett, először sajnáltam meg őt.

Azon töprengtem, mennyit szenvedett ez a nő életében.

A szemem felől érdeklődött: a fehérje egészen véres.

Azt mondtam neki, lázas vagyok.

„A lakásban kellett volna maradnia.”

„Nem maradhattam.”

„Tudom, milyen... én is csak ritkán tudok a négy fal között maradni.

Azt gondolom, begolyózok. Muszáj volt kimennem.”

Nem tudtam, mit mondjak neki. Szürke bundát viselt. Ki volt sminkelve, mintha szórakozni menne. Úgy tűnt, a gimnázium előtt állna meg, ha nem találkozunk.

„Merre megy?”

„A központ felé”, válaszoltam.

„Magával mehetek?”

„Természetesen.”

Elindultunk a szűk kis ösvényen a hóban. Ő ment előre, én mögöttem lépkedtem. Azt mondta, szedjek C-vitamint, és feküdjek. Nem szabad viccelni a megfázással.

Lépdeltünk az utcán keresztül, aminek valamikor Rudić volt a neve, de néhány évvel ezelőtt megváltoztatták. Az emberek azonban továbbra is a régi nevéen hívták, habár többé már senki nem tudta, ki is volt egyáltalán ez a Rudić. Minden nap meghal valaki ezek közül az emberek közül, s új emberek születnek, akik azt se fogják tudni, hogy ezt az utcát valaha Rudićnak hívták. Úgy fogja hívni, ahogy most hívják.

A generációk elkerülik egymást, akárcsak az alakok a *Metropolis*-ban.

Habár fiatalabb voltam ennél a szomszédasszonyomnál, ő is és én is öregek voltunk már. Öreg volt a fiatal eladónő is a teljesen üres *Nike*¹⁸ butikban, amely mellett elhaladtunk: szájtátva, mereven állt a hulló hóban. Satírozott és hosszú hajú, barnított és hosszú körmű, ebben az erősen megvilágított térben egy babára emlékeztetett, akit valaki a pultnak támasztott.

„Szomszéd, egy órával ezelőtt kereste egy fiatalember.”

„Bemutatkozott?”

¹⁸ *Nike* – cipőgyár, 1968-ban alapították. Éves bevétele 24,1 milliárd dollár (2012). A dolgozók száma 44 000.

„Nem.”

„Hogy nézett ki?”

„Nem tudom... tudja, kopogott a maga ajtaján, ezt meghallottam, s akkor kimentem a folyosóra. Meg akartam neki mondani, hogy maga valószínűleg nincs otthon. Akkor elfordult. Tudja... fekete sapka volt rajta, és sál a szája előtt. Csak a szemeit láttam. Megjijedtem, és gyorsan bezártam az ajtót. Akkor elment.”

„Nem tudom, ki lehetett.”

„Csak el akartam mondani magának...”

Ekkor elhallgattunk, s így, csendben értünk be a város központjába, amelyet egy óriási betonszerkezet ural, melynek az építése régen félbeszakadt. Valamikor a színház épülete állt itt, amelyet leromboltak. Egyedül négy oszlop és a homlokzat maradt meg belőle. A régi maradványaira kellett volna felhúzni az új épületet.

Se az oszlopsor, se a homlokzat nem látszik már, mert zöld, függőny-szerű védőhálót húztak köré, a hálón keresztül pedig a NEXT narancsleveníek óriásplakátja.¹⁹ A valamikor a városközpont védjegyeként szolgáló oszlopsor mögött az új épület csupasz csontváza áll, amely a maga nagyságával régen felülmúlta a régi épület homlokzatát.

„Ki tudja, mi lesz ez a végén”, mondta a szomszédasszony. „Hallotta, mi történt az építővállalat tulajdonosával?”

„Nem.”

„Öngyilkos lett. Törlesztette az adósságát az uzorásoknak, hogy ne bántsák a családját, azután pedig megölte magát. Akkor viszont a bankok kizavarták a családját a nagy házukból, amelyet most árulnak. Itt van... pedig élhetett volna szépen is, ha nem lett volna mohó.”

Nem tudtam, mit mondjak neki. Csak azt néztem, ahogy a szél mélyedést fúj a NEXT-reklámba, s magam sem tudom, miért, de eszembe jutott egy portugál tengerészeokről szóló történet. Amikor kihajóztak a tengerekre, amelyek nem szerepeltek az akkori térképeken, levették az árbocon fesszülő, vörös kereszttel megjelölt vitorlát. Helyette egy sima fehérret tettek.

Elköszöntünk egymástól.

„Óvakodjon attól a fiatalembertől, aki kopogtatott az ajtaján”, mondta elmenőben. „Félelmetes szemei voltak.”

„Hogy érti?”

„Tudja, dülledek voltak, mintha hasba szúrták volna. És vérben úsztak. Soha nem láttam véresebb szemeket.”

Akkor elindult az épület irányába, melyben mindketten éltünk.

Néztem a hóval borított korzót. Teljesen kietlen volt.

A több mint tíz éve nem látott öcsém jutott eszembe, akire eddig az estéig szinte egyáltalán nem is gondoltam.

Szóval jégpálya.

Így indultam el a korzón keresztül a bankok, butikok és a játékbarlang között a jégpálya felé, ahol soha semmi jó nem történt velem.

A lelátók kihaltak voltak. A jégpályán három korcsolyázó lányt láttam, akiket még a hó sem tántoríthatott el a jégtől. Két tíz év körüli kislány a tévében látott műkorcsolyázókat próbálta utánozni. Gyakran elestek, de felálltak és egymásra nevettek, hangosan.

Egyikükből se lesz műkorcsolyázó.

Amikor halálukkor lepereg előttük életük filmje, egyetlen képkockát sem szentelnek majd ennek az estének. Nem létezik számukra.

A harmadik korcsolyázó már nem volt kislány. Egyszerű gyapjúsapka volt a fején, melynek széle alól kilátszott szőke, vállig érő haja. Térdig érő kabátot viselt. Ebben az öltözékben első ránézésre egészen színtelennek tűnt. Csak a korcsolyái voltak bámulatosan fehérek, mintha hóból lennének. Amikor elhaladt mellettem, láttam, hogy mosolyog. Azonban ez a mosoly nem nekem, s nem is a körülötte vigyorgó lányoknak szólt.

Korcsolyázásában nem volt semmi akrobatikus, egyedül csak valamilyen bámulatos, mély nyugalom. Olyan nyugodtan, koncentráltan siklott, mintha senki nem lenne körülötte.

Azt gondoltam, soha nem érzett még ekkora nyugalmat, mint itt és most az üres jégpályán. Szép volt ez a nyugalma, ez a nyugodt siklása, ami senkinek nem szólt. Lehalkítottam a telefonom. Nem akartam, hogy Ghost hülye hívásával félbeszakítson. Nem akartam a prostituáltakon gondolkodni. Továbbra is a lányt néztem, aki néhányszor elhaladt a hely mellett, ahol álltam, mintha ott se lennék.

Rázott a hideg, de órákig szerettem volna őt figyelni. Semmit nem tudtam erről a lányról. Soha nem láttam, s nem tudhattam se azt, mit csinál, se azt, hány éves, se azt, honnan jött, se azt, hogy hívják. Szellemként lebegett fehér korcsolyájában a jégen.

A kabátom zsebében rezgett a telefonom...

Tudtam, Ghost az.

Ha felveszem, a lány eltűnik, s minden felgyorsul.

Mintha valaki megnyomta volna a *forward* gombot.